

Arrest

nr. 153 582 van 29 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon Samba DIAKITE, op 5 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 11 januari 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 26 september 2012 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 5 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 22 april 2013 wordt de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen door de Raad bevestigd bij arrest nr. 101 363.

1.4. Op 3 mei 2013 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 30 augustus 2014 bevalt verzoekende partij van een zoon, D. S..

1.6. Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd voor de periode van 17 november 2014 tot en met 17 december 2014. Verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel.

1.7. Op 19 december 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan verzoekende partij betekend. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Il est enjoint a Madame(1), qui déclare se nommer(1):

Naam/nom: D. (...)

Voornaam/prénom: B. (...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: C. (...)

Nationaliteit/nationalité: Guinee

+ kind: D. S. (...), (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

E\ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 13.05.2013.

MOTIF DE LA DÉCISION

ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et réloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

Article 27:

En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte a la frontière de son choix, a l'exception en principe de la frontière des Etats parties a une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, a l'exclusion de ces Etats.

En vertu de l'article 27, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu a cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.

Article 74/14:

article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti a une précédente_ décision d'éloignement

L'intéressée n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

L'intéressée n'a pas obtempéré a l'Ordre de Quitter le Territoire lui notifiée le 13.05.2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 11.01.2011. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 22.04.2013 door RW. Deze beslissing is op 13.05.2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de gemeente Chaleroi en het OTC te Holsbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft voorheen betekening van een verwijderingmaatregel gekregen. Zij heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 13.05.2013. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen terugkeer naar de grens noodzakelijk is.

Reconduite a la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

L'intéressée sera reconduite a la frontière en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressée à la frontière, d l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant:

L'intéressée réside sur le territoire des Etats Schengen sans passeport valable revêtu d'un visa valable. Elle ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'elle obtempère a un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressée a introduit une demande d'asile le 11.01.2011. Cette demande a été définitivement refusée le 22.04.2013 par le CCE. Cette décision a été notifiée a l'intéressée le 13.05.2013.

L'intéressé a été informé par la commune de Charleroi et l'otc Holsbeek sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire, dans le cadre de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du Bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur Beige du 16 juin 2011).

L'intéressée a antérieurement regu notification d'une mesure d'éloignement. Elle a regu un ordre de quitter le territoire le 13.05.2013. L'intéressée est de nouveau contrôlée en situation illégale. Il est peu probable qu'elle obtempère volontairement a une nouvelle mesure.

L'intéressée refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

La décision de maintien est prise en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

En application de l'article 7, alinéa 3, de la même loi, l'exécution de sa remise à la frontière ne pouvant être effectuée immédiatement, l'intéressée doit être détenue a cette fin :

Vu que l'intéressée ne possède aucun document d'identité, l'intéressée doit être écrouée pour permettre l'octroi par ses autorités nationales.

Bien qu'ayant antérieurement reçu notification d'une mesure d'éloignement, il est peu probable qu'elle obtienne volontairement a cette nouvelle mesure; l'intéressée est de nouveau contrôlée en séjour illégal.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, W. V. P. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de verantwoordelijke van het OTC Holsbeek

en de verantwoordelijke van de FITT-woning te Zulte

de betrokkene, D.. B. (...), op te sluiten in de lokalen van de FITT-woning te Zulte

En exécution de ces décisions, nous, W. V. P. (...), attaché, délégué du Secrétaire d'État a l'Asile et la Migration,

La responsable d'OTC Holsbeek

et au responsable du maison FITT de Zulte

de faire écrouer l'intéressée, D.. B. (...), au maison FITT de Zulte

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid"

1.8. Dit bevel werd verlengd voor de periode van 8 januari 2015 tot 15 januari 2015.

1.9. Op 19 december 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van deze beslissing wordt de Raad verworpen op 29 september 2015 bij arrest nr. 153 583.

1.10. Uit de informatie die werd bezorgd aan de Raad, blijkt dat verzoekende partij op 18 mei 2015 werd vrijgesteld en dat haar op 8 juli 2015 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend (bijlage 13septies).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Ontvankelijkheid

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts wijst de verwerende partij er op dat *in casu* sprake is van een herhaald bevel, aangezien verzoekster reeds op 3 mei 2013 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten dat definitief en uitvoerbaar is.

De Raad stelt vast dat *in casu* van een gebonden bevoegdheid, waarbij de gemachtigde geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verder zal de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Verzoekende partij heeft er bovendien hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook

al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel haalt verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“(…)

Attendu que l'article 74/13 LOI DU 15.12.80 prévoit suit : (...)

Que par analogie et dans l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant du pays tiers concerné, il y a nécessairement lieu de prendre en considération, et à tout le moins de faire état dans la décision qu'il en a été tenu compte, de la situation sanitaire générale du pays concerné, lequel peut avoir une influence directe sur les dits éléments en cas de rapatriement vers le pays concerné.

Qu' en l'espèce, force est de constater qu'en l'état actuel des choses il de de notoriété publique que la Guinée est un des trois états africains les plus touchés par l'épidémie du virus EBOLA, lequel est un virus entraînant le décès dans la majorité des cas, les résultats de guérisons restant rares et aléatoires.

Que la décision ne reflète nullement que cet élément ait été pris en considération.

Qu'il ne saurait dès lors être affirmé que la décision ne viole pas l'article 3 de le CEDH.

Que la décision doit dès lors être annulée.

Il n'apparaît nullement de la décision que la partie adverse a soupesé les intérêts en présence et plus particulièrement ait pris en son considération la circonstance que la partie requérante est une jeune femme de GUINEE CONAKRY, mère d'un très jeune enfant de moins de 6 mois , né en Belgique , la décision se limitant à faire mention des griefs comptabilisés par l'État belge .

“(…)

“(…).

À ce stade de la procédure, il ne peut être affirmé que l'article 3 de la convention européenne des droits de l'homme ne serait pas violé, des lors qu'il n'est pas établi de manière définitive que la partie requérante serait soumise à un risque réel de traitement inhumain ou dégradant qu'un retour impliquerait un risque réel pour son intégrité physique ou au pour sa vie et celle de son bébé, en raison de l'existence, de notoriété publique de l'épidémie d'Ebola sévissant en Guinée CONAKRY .

“(…)

Qu'il appartient à l'Office des Etrangers de justifier sa décision particulièrement en ce qui concerne la non violation de l'article 3 de la CEDH ;

L'interdiction du refoulement est la pierre angulaire du droit international des réfugiés.

L'article 3 de la CEDH interdit la torture et les traitements dégradants ou inhumains. La Cour européenne des droits de l'homme a interprété cet article comme une confirmation du principe de non-refoulement, qui stipule que les personnes qui risquent une violation de l'article 3 de la CEDH dans le pays d'origine ne peuvent y être renvoyés. Dans l'affaire Mamutkulov et autres contre Turquie, par exemple, la Cour a jugé que l'expulsion de ressortissants étrangers vers un pays où il existe un risque réel de traitement inhumain ou dégradant était contraire à l'article 3. Dans l'arrêt Soering du 7 Juillet 1989, la Cour dit que la vérification du danger de traitement inhumain dans le pays vers lequel on renvoie doit toujours avoir lieu et pas seulement en cas de circonstances exceptionnelles ».

L'article 3 de la CEDH offre une protection absolue contre les traitements inhumains ou dégradants. Cette protection doit donc aussi être accordée lorsque les traitements inhumains ou dégradants consistent dans le fait d'être forcé à être exposé à une grande chance de contamination par une maladie mortelle.

Pour se conformer au principe de non-refoulement il est nécessaire de procéder à un examen approfondi de chaque cas.

Dans le cas d'espèce, il est constaté qu'en cas de retour en Guinée, au Libéria, en Sierra Leone, la partie requérante sera exposée à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, parce qu'elle court un grand risque d'être contaminé par le virus Ebola.

L'épidémie se développe en ce moment sur des communautés entières.

Le fait de ne pas accorder de protection subsidiaire aux Guinéens, Libériens, et Sierra-léonais, aussi longtemps que l'épidémie sévit, est en violation de l'article 78 TFUE. Cet article stipule :

"L'Union développe une politique commune en matière d'asile, de protection subsidiaire et de protection temporaire visant à offrir un statut approprié à tout ressortissant d'un pays tiers nécessitant une protection internationale et à assurer le respect du principe de non refoulement"

Cette politique doit être en conformité avec la Convention de Genève du 28 Juillet, 1951 et le protocole du 31 Janvier 1967 relatif au statut des réfugiés, ainsi qu'avec les autres traités pertinents.

Le HCR déclare:

« Le besoin de protection internationale se pose là où la protection de l'État est absent, de facto ou de jure, avec comme conséquence que les droits humains fondamentaux sont gravement menacés.»

Vu la violation de l'article 3 de la CEDH contre laquelle la Belgique doit offrir une protection, le statut de protection subsidiaire doit au moins être accordé à la partie requérante ;

Le risque n'est pas hypothétique mais il est au contraire suffisamment avéré dès lors que l'Etat Belge estime que quelques heures passées dans un aéroport sont de nature à justifier une crainte d'attraper le virus ;

Les guinéens n'ayant pas une constitution physique différente des policiers Belges, le même raisonnement doit leur être appliqué ;

On peut en effet lire :

<http://WWW.VISIONGUINEE.INFO/2014/10/27/BELGIQUE-EBOLA-SAUVE-DESGUINEENS-DE-RAPATRIEMENT/>

BELGIQUE: EBOLA SAUVE DES GUINEENS DE RAPATRIEMENT

(...)

Les expulsions forcées d'immigrés depuis la Belgique vers les pays africains touchés par Ebola ont cessé depuis plusieurs semaines pour éviter toute contagion des agents de police qui les accompagnaient, a-t-on appris ce matin auprès des autorités.

"A la mi-août, on a décidé d'annuler toutes les missions" des agents de police chargés d'escorter les personnes expulsées de Belgique "vers les trois pays, Liberia, Sierra Leone et Guinée, à cause de l'épidémie d'Ebola", a indiqué une porte-parole de la police fédérale, Agnès Reis.

(...)

"On ne veut pas prendre de risques pour les membres du personnel, vu l'épidémie qui sévit là-bas", a expliqué Mme Reis. Chaque expulsion par avion mobilise au moins deux policiers, mais ce nombre peut rapidement augmenter en fonction de la taille du groupe de personnes expulsées, a-t-elle précisé.

A leur arrivée, les agents attendent généralement dans l'aéroport de reprendre un vol vers la Belgique après avoir remis les personnes renvoyées aux autorités locales, mais ils peuvent également être amenés à les accompagner jusqu'aux services d'immigration du pays. "On ne veut pas leur faire courir le risque de voyager dans les pays touchés, ou même d'attendre dans l'aéroport pendant quelques heures", a souligné Mme Reis.

En 2012, les Guinéens représentaient le deuxième plus gros contingent de demandeurs d'asile en Belgique, avec 1.808 demandes, derrière les Afghans, selon l'Office des étrangers. La Sierra Leone et le Liberia, tous deux anglophones, ne faisaient pas partie des 20 premiers pays d'origine des demandeurs d'asile en Belgique. Cette tendance s'est maintenue dans le courant de 2013, mais sur les neuf premiers mois de 2014, les demandes émanant de Guinéens ont diminué.

Avec AFP

*Le titre est de Vision Guinee.Info

<http://www.cdc.gov/mmwr/preview/mmwrhtml/mm6350a4.htm>

(...)

Morbidity and Mortality Weekly Report (MMWR)

(...)

UPDATE: EBOLA VIRUS DISEASE EPIDEMIC — WEST AFRICA, DECEMBER

2014

Weekly

December 19, 2014 / 63(50);1199-1201

On December 16, 2014, this report was posted as an MMWR Early Release on the MMWR website (<http://www.cdc.gov/mmwr>).

Incident Management System Ebola Epidemiology Team, CDC; Guinea Interministerial Committee for Response Against the Ebola Virus; World Health Organization; CDC Guinea Response Team; Liberia Ministry of Health and Social Welfare; CDC Liberia Response Team; Sierra Leone Ministry of Health and Sanitation; CDC Sierra Leone Response Team; Viral Special Pathogens Branch, National Center for Emerging and Zoonotic Infectious Diseases, CDC

CDC is assisting ministries of health and working with other organizations to end the ongoing epidemic of Ebola virus disease (Ebola) in West Africa (1). The updated data in this report were compiled from situation reports from the Guinea Interministerial Committee for Response Against the Ebola Virus, the World Health Organization, the Liberia Ministry of Health and Social Welfare, and the Sierra Leone Ministry of Health and Sanitation. Total case counts include all suspected, probable, and confirmed cases, which are defined similarly by each country (2). These data reflect reported cases, which make up an unknown proportion of all cases, and reporting delays that vary from country to country.

According to the latest World Health Organization update on December 10, 2014 (3), a total of 17,908 Ebola cases have been reported as of December 7 from three West African countries (Guinea, Liberia, and Sierra Leone) where transmission is widespread and intense.

The highest reported case counts were from Sierra Leone (7,897 cases) and Liberia (7,719), followed by Guinea (2,292). Peaks in the number of new cases occurred in Liberia (509 cases), Sierra Leone (748 cases), and Guinea (292 cases) at epidemiologic weeks 38 (September 14-20), 46 (November 9-15), and 41 (October 5-11), respectively (Figures 1 and 2). A total of 6,373 deaths have been reported. Investigation of localized transmission in two locations in Mali (Kourémalé and Bamako) is ongoing, with a current total of eight cases and six deaths reported (4). Transmission was interrupted successfully in Nigeria (October 19) and prevented in Senegal (October 17) (3).

There were 4,281 new Ebola cases reported during the 4-week period of November 9-December 6, compared with the 2,705 new cases reported during the 3-week period of October 19-November 8 (5). Cases were widely distributed geographically among districts in all three countries, with the prefecture of Mamou in Guinea reported to be newly affected.

During both periods, counts of reported Ebola cases were highest in the area around Monrovia, including Grand Cape Mount, Liberia; the Western Area and northwest districts of Sierra Leone, particularly Bombali and Port Loko; and Conakry, Guinea (Figure 3).

As of December 6, the highest cumulative incidence rates (>100 cases per 100,000 population) were reported by two prefectures in Guinea (Guéckédou and Macenta), six counties in Liberia (Bong, Grand Cape Mount, Lofa, and, particularly, Bomi, Margibi, and Montserrado, with cumulative incidence of >300 cases per 100,000 population), and six districts in Sierra Leone (Bombali, Kailahun, Kenema, Port Loko, Tonkolili, and Western Area) (Figure 4). Evidence of decreasing incidence in Lofa and Montserrado, Liberia, has been described elsewhere (6-8), though cases continue to be reported from these counties, especially Montserrado.

The latest updates on the 2014 Ebola epidemic in West Africa, including case counts, are available at <http://www.cdc.gov/vhf/ebola/outbreaks/2014-west-africa/index.html>. The most up-to-date infection control and clinical guidelines on the 2014 Ebola epidemic in West Africa are available at <http://www.cdc.gov/vhf/ebola/hcp/index.html>.

Acknowledgments

World Health Organization. Geospatial Research, Analysis, and Services Program, CDC. Situational Awareness Team, Office of Public Health Preparedness and Response, CDC.

References

1. Dixon MG, Schafer IJ. Ebola viral disease outbreak—West Africa, 2014. *MMWR Morb Mortal Wkly Rep* 2014;63:548-51.
2. World Health Organization. Case definition recommendations for Ebola or Marburg virus diseases. Available at <http://www.who.int/csr/resources/publications/ebola/ebola-case-definition-contact->
3. World Health Organization. Ebola response roadmap situation report, 10 December 2014. Geneva, Switzerland: World Health Organization; 2014. Available at <http://www.who.int/csr/disease/ebola/situation-reports/en#R>
4. CDC. 2014 Ebola Outbreak in West Africa—case counts. Available at <http://www.cdc.gov/vhf/ebola/outbreaks/2014-west-africa/case-counts.html>.
5. Incident Management System Ebola Epidemiology Team, CDC; Ministries of Health of Guinea, Sierra Leone, Liberia, Nigeria, and Senegal; Viral Special Pathogens Branch, National Center for Emerging and Zoonotic Infectious Diseases, CDC. Ebola virus disease outbreak—West Africa, October 2014. *MMWR Morb Mortal Wkly Rep* 2014;63:978-81.
6. Sharma A, Heijnenberg N, Peter C, et al. Evidence for a decrease in transmission of Ebola virus—Lofa County, Liberia, June 8-November 1, 2014. *MMWR Morb Mortal Wkly Rep* 2014;63:1067-71.
7. Nyenswah TG, Westercamp M, Ashraf Kamali A, et al. Evidence for declining numbers of Ebola cases—Montserrado County, Liberia, June-October 2014. *MMWR Morb Mortal Wkly Rep* 2014;63:1072-8.
8. Nyenswah T, Fahnbulleh M, Massaquoi M, et al. Ebola epidemic—Liberia, March- October 2014. *MMWR Morb Mortal Wkly Rep* 2014;63:1082-6.

FIGURE 1. Cumulative number of Ebola virus disease cases reported, by epidemiologic week — three countries, West Africa, March 29-November 30, 2014

Epidemiologi

* A change in reporting source data at week 43 resulted in an adjustment of cumulative cases in Liberia.

(...)

Alternate Text: The figure above is a line chart showing the cumulative number of Ebola virus disease cases reported, by epidemiologic week, in three West African countries during March 29- November 30, 2014. The highest reported case counts were from Sierra Leone (7,897 cases) and Liberia (7,719), followed by Guinea (2,292).

(...)

FIGURE 2. Number of new Ebola virus disease cases reported, by epidemiologic week — three countries, West Africa, March 29-November 30, 2014 Alternate Text:

The figure above is a bar chart showing the number of new Ebola virus disease cases reported, by epidemiologic week, for three West African countries during March 29-November 30, 2014. Peaks in the number of new cases occurred in Liberia (509 cases), Sierra Leone (748 cases), and Guinea (292 cases) at epidemiologic weeks 38 (September 14-20), 46 (November 9-15), and 41 (October 5-11), respectively.

FIGURE 3. Number of new cases of Ebola virus disease reported — Guinea, Liberia,

and Sierra Leone, November 9-30, 2014

(...)

Alternate Text: The figure above is a map showing the number of new cases of Ebola virus disease (Ebola) reported in Guinea, Liberia, and Sierra Leone during November 9-30, 2014.

There were 4,281 new Ebola cases reported during the 4-week period of November 9- December 6, compared with the 2,705 new cases reported during the 3-week period of October 19-November 8. Cases were widely distributed geographically among districts in all three countries, with the prefecture of Mamou in Guinea reported to be newly affected. During both periods, counts of Ebola cases reported were highest in the area around Monrovia, including Grand Cape Mount, Liberia; the Western and northwest districts of Sierra Leone, particularly Bombali and Port Loko; and Conakry, Guinea

FIGURE 4. Cumulative incidence of Ebola virus disease — Guinea, Liberia, and Sierra Leone, November 30, 2014

(...)

Alternate Text: The figure above is a map showing cumulative incidence of Ebola virus disease in Guinea, Liberia, and Sierra Leone on November 30, 2014. The highest cumulative incidence rates (>100 cases per 100,000 population) were reported by two prefectures in Guinea (Guéckédou and Macenta), six counties in Liberia (Bong, Grand Cape Mount, Lofa, and, particularly, Bomi, Margibi, and Montserrado, with cumulative incidence of >300 cases per 100,000 population), and six districts in Sierra Leone (Bombali, Kailahun, Kenema, Port Loko, Tonkolili, and Western Area). Use of trade names and commercial sources is for identification only and does not imply endorsement by the U.S. Department of Health and Human Services. References to non-CDC sites on the Internet are provided as a service to MMWR readers and do not constitute or imply endorsement of these organizations or their programs by CDC or the U.S. Department of Health and Human Services. CDC is not responsible for the content of pages found at these sites. URL addresses listed in MMWR were current as of the date of publication.

• All MMWR HTML versions of articles are electronic conversions from typeset documents. This conversion might result in character translation or format errors in the HTML version. Users are referred to the electronic PDF version

(<http://www.cdc.gov/mmwr>) and/or the original MMWR paper copy for printable versions of official text, figures, and tables. An original paper copy of this issue can be obtained from the Superintendent of Documents, U.S. Government Printing Office (GPO), Washington, DC 20402-9371; telephone: (202) 512-1800. Contact GPO for current prices.

• Page last reviewed: December 19, 2014

• Page last updated: December 19, 2014

• Content source: Centers for Disease Control and Prevention

http://www.rtbf.be/info/societe/detail_ebola-pousse-un-million-de-personnes-vers-la-famineen-afrique?id=8595674

Ebola pousse un million de personnes vers la famine en Afrique

(...)

Plus d'un million de personnes sont menacées par la faim dans les trois pays d'Afrique de l'Ouest les plus touchés par l'épidémie d'Ebola qui a gravement perturbé les récoltes et réseaux d'approvisionnement, selon les agences alimentaires de l'ONU.

Et aussi

o Notre dossier sur l'épidémie

L'épidémie de fièvre hémorragique a fait 6900 morts au Liberia, en Sierra Leone et en Guinée, où l'insécurité alimentaire sévissait déjà de manière chronique rappellent mercredi l'Organisation des Nations unies pour l'agriculture et l'alimentation (FAO) et le Programme alimentaire mondial (PAM).

Mesures de quarantaine et de confinement, entraves à la circulation, récoltes perdues dans les zones les plus touchées et fermeture des grands marchés pénalisent gravement l'accès à la nourriture des populations de ces trois pays, expliquent les organismes qui publient le résultat de leurs enquêtes sur place.

"En ce mois de décembre, selon les estimations, un demi-million de personnes sont en situation d'insécurité alimentaire grave dans les trois pays d'Afrique de l'Ouest les plus touchés" écrivent les deux organismes qui préviennent que ce nombre "pourrait dépasser le million d'ici mars 2015 à moins d'une nette amélioration de l'accès à la nourriture".

"La perte de productivité et de revenus des ménages en raison des décès et de l'apparition de maladies liés au virus ainsi que les mesures de confinement aggravent le ralentissement économique dans les trois pays" soulignent-ils. " Craignant la contagion, beaucoup de personnes ne peuvent plus se rendre à leur travail."

Au moment où ces trois pays ont besoin d'importer davantage de denrées, ils voient de plus les revenus provenant des produits d'exportation (café, cacao, mines) amputés du fait de l'épidémie.

Outre une intervention alimentaire d'urgence déjà en cours, notamment auprès des communautés en quarantaine, la FAO et le PAM appellent à "une action urgente pour rétablir les systèmes agricoles dans les trois pays" en fournissant aux populations les plus touchées un accès aux semences, aux technologies permettant de surmonter la pénurie de main d'oeuvre.

Ils recommandent aussi un soutien "en espèces ou sous forme de bons en faveur des personnes touchées afin qu'elles puissent acheter de la nourriture en compensation des pertes de revenus et pour contribuer à stimuler les marchés" locaux.

AFP

À lire aussi

o Ebola: le virus a fait 6388 morts sur 17 942 cas, le Sierra Leone dans la tourmente (10-12-2014)
19

o Ebola: le Mali ne compte plus de malades, après une deuxième guérison (11-12-2014)

o Ebola: un responsable mauritanien à la tête de la mission anti-Ebola de l'ONU (11-12-2014)

o Ebola: campagne de sensibilisation dans l'ouest de la Sierra Leone (13-12

<http://graphic.com.gh/news/health/35700-unmeer-confident-conakry-warehouse-fire-won-thinder-ebola-response.html>

UNMEER confident Conakry warehouse fire won't hinder Ebola response

14 0 0 _

Google +0

Conakry, 18 December 2014 - A warehouse with supplies for the Ebola operation caught fire Thursday morning in Conakry at the main humanitarian logistics base located at the city's airport.

The fire in the warehouse, mainly containing medicines and laboratory materials, was discovered around 8:00 am (GMT) when the workers arrived but it has since been brought under control.

The warehouse is used by Medecins Sans Frontieres (MSF), the World Health Organization (WHO), UNICEF, the Red Cross, the World Food Programme (WFP), and Pharmacie Centrale de Guinée to store supplies for their Ebola Emergency Response under the umbrella of the United Nations Mission for Ebola Emergency Response (UNMEER).

"This is a regrettable loss, but no one was hurt and we will move quickly together with our partners to replace the lost supplies", said Anthony Banbury, Head of UNMEER. "We certainly won't be deterred in our fight against Ebola."

The exact amount of property and material damaged as a result of the fire is not yet known. Fire fighters of the airport and of the city of Conakry, who rapidly intervened are still trying to extinguish the fire. An investigation is ongoing.

No casualties

- See more at: <http://graphic.com.gh/news/health/35700-unmeer-confident-conakrywarehouse-fire-won-t-hinder-ebola-response.html#sthash.tFFj9nKh.dpuf>

Qu'il ne ressort pas de la décision que la partie adverse ait envisagé le risque sérieux de contamination par le virus EBOLA en cas de retour en Guinée, particulièrement en présence d'un très jeune enfant , particulièrement fragile face non seulement au virus mais également à la déhydratation ;

Que surabondamment, on observera que la décision se limite à faire grief à la partie requérante de ne pas avoir exécuter un ordre de quitter le territoire qui aurait été pris le 13.05.2013 , sans pour autant tenir compte des circonstances de faits qui permettraient ou non une exécution de cet ordre.

Qu'en l'espèce force est de constater que la partie requérante avait introduit, ou à tout le moins pensait avoir introduit une demande cohabitation, sur laquelle il convenait de statuer, dès février 2013.

Qu'elle a par ailleurs accouché le 30.08.2014, ce qui rendait également impossible un départ.

Que par ailleurs le virus EBOLA a fait son apparition début de l'année 2014

[dossier] - 19|12|2014 - Guinée - Libéria - Sierra Leone - Nigéria - Mali

Depuis le début de l'année, une épidémie d'Ebola a éclaté en Guinée. Elle s'est ensuite rapidement propagée dans d'autres pays

d'Afrique de l'Ouest: Sierra Leone, Libéria et Nigéria. Début septembre, l'OMS a comptabilisé plus de 18.000 patients infectés par l'Ebola

et plus de 6.350 personnes décédées. Jamais auparavant la maladie n'a fait autant de victimes et n'a été si étendue.

Visitez une H L ' Ebola en ■Comment endiguer

clinique Ébola H Belgique? | I ' épidémie?

L'aide internationale consacrée à l'épidémie d'Ebola, qui fait actuellement rage en Afrique de l'Ouest, doit être renforcée de toute urgence.

L'épidémie est toujours hors de contrôle et continuera de se propager si davantage de personnel et de moyens ne sont pas rapidement déployés.

Au Liberia et en Sierra Leone, le bilan continue de s'alourdir de façon dramatique. En Guinée, où l'épidémie a démarré, la situation n'est pas encore sous contrôle. Les autorités des pays touchés - surtout la Guinée, la Sierra Leone, et le Libéria - ont besoin du soutien d'autres pays et organisations. Des moyens financiers seuls ne suffisent pas : ces pays ont besoin de main d'oeuvre et d'expertise.

MSF est à pied d'oeuvre depuis mars et a atteint la limite de ses capacités. Nous gérons six cliniques Ebola dans trois pays et fournissons des conseils techniques aux autorités de quatre États.

C'est tout le système de soins de santé de ces pays qui menace de s'écrouler à cause de l'épidémie d'Ebola. Au Liberia et en Sierra Leone, de nombreux hôpitaux ont été désertés ou fermés. Les maladies comme le paludisme et les diarrhées ou encore les grossesses et accouchements avec complication pourraient dès lors faire d'autres victimes.

<http://www.msf-azg.be/fr/dossier/epidemie-debola-en-afrique-de-louest>

Que la partie requérante, enceinte depuis fraîchement accouchée ne pouvait raisonnablement envisager de rejoindre la GUINEE.

(...)

Que par ailleurs, eu égard à l'extension de l'épidémie, le gouvernement belge a de facto annulé tout rapatriement vers les pays concernés par EBOLA, et ce dès la mi-août 2014, ce qui a également été relayé par les médias ;

BELGIQUE: EBOLA SAUVE DES GUINEENS DE RAPATRIEMENT

in Société 27 octobre 2014 0

(...) Les expulsions forcées d'immigrés depuis la Belgique vers les pays africains touchés par Ebola ont cessé depuis plusieurs semaines pour éviter toute contagion des agents de police qui les accompagnaient, a-t-on appris ce matin auprès des autorités.

missions" des agents de police chargés d'escorter les personnes expulsées de Belgique "vers les trois pays, Liberia, Sierra Leone et Guinée, à cause de l'épidémie d'Ebola", a indiqué une porte-parole de la police fédérale, Agnès Reis.

"On ne veut pas prendre de risques pour les membres du personnel, vu l'épidémie qui sévit là-bas", a expliqué Mme Reis.

Chaque expulsion par avion mobilise au moins deux policiers, mais ce nombre peut rapidement augmenter en fonction de la taille du groupe de personnes expulsées, a-t-elle précisé.

A leur arrivée, les agents attendent généralement dans l'aéroport de reprendre un vol vers la Belgique après avoir remis les personnes renvoyées aux autorités locales, mais ils peuvent également être amenés à les accompagner jusqu'aux services

d'immigration du pays. "On ne veut pas leur faire courir le risque de voyager dans les pays touchés, ou même d'attendre dans l'aéroport pendant quelques heures", a souligné Mme Reis.

En 2012, les Guinéens représentaient le deuxième plus gros contingent de demandeurs d'asile en Belgique, avec 1.808 demandes, derrière les Afghans, selon l'Office des étrangers. La Sierra Leone et le Liberia, tous deux anglophones, ne faisaient pas partie des 20 premiers pays d'origine des demandeurs d'asile en Belgique. Cette tendance s'est maintenue dans le courant de 2013, mais sur les neuf premiers mois de 2014, les demandes émanant de Guinéens ont diminué.

<http://www.visionguinee.info/2014/10/27/belgique-ebola-sauve-des-guineensde-rapatriement/>

The Belgian police will temporarily stop carrying out the repatriation of asylum seekers to West African countries affected by Ebola. While asylum seekers from those countries continue to receive deportation notices, the police are refusing to enforce them, reports Het Nieuwsblad.

A police escort is required for repatriation to countries such as Sierra Leone, Liberia and Guinea. According to the federal police, Ebola is too much of a health threat in those countries, and therefore no officers will be requested to guide the repatriation efforts.

<http://www.xpats.com/no-repatriation-countries-ebola-say-belgian-police>

Que la partie requérante peut légitimement penser que si un séjour temporaire de quelques heures à Conakry et des contacts éphémères avec la population guinéenne sont estimés et évalués comme étant un risque trop important que pour le laisser courir par des policiers belges, le risque est encore plus important pour elle-même et un bébé, lesquels devront se réintégrer à la population locale, dans des conditions extrêmes de dénuement de surcroît, puisque la partie requérante a quitté sa famille mais revient de surcroît avec un bébé métis, sans père ;

Qu'il n'y a pas eu d'annonce « inverse », annonçant la reprise des rapatriements Que la partie requérante n'a en aucun cas pu envisager un retour eu égard aux circonstances sanitaires en Guinée, liées à EBOLA et que force est également de constater que les autorités belges manquent de cohérence et de transparence en n'annonçant que la suspension des vols vers la Guinée, mais non leur reprise.

Que la légitime confiance en est trompée et que cette situation ne permet aucune sécurité juridique. Il convient des lors d'annuler la décision".

4.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekende partij wijst vervolgens in een tweede onderdeel op de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het

komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. **Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich** 9/12

daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker **zich beperkt tot loutere beweringen** en dat hij het beweerde gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Het gegeven dat verzoekende partij een jonge vrouw is en moeder is van een in België geboren kindje van 6 maanden, doet geen afbreuk aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

Terwijl verzoekende partij ook niet dienstig kan voorhouden geen kennis te hebben kunnen nemen van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel dd. 03.05.2013 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) aangetekend is verstuurd naar verzoekende partij.

Verzoekende partij wijst er in dit kader op dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM gezien de heersende epidemie door het ebola-virus en beweert dat hieromtrent niets in de bestreden beslissing is opgenomen. Terwijl nog dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Dienaangaande merkt de verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar Guinee, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. RvS nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 04.02.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien zij aan die Staat (waaruit zij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er **geen sprake van ernstige en duidelijke redenen**, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

De verweerder laat gelden, dat uit diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoekende partij is gebleken dat er **in casu geen sprake van een reëel risico is om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.**

Waar verzoekende partij verwijst naar de gewijzigde situatie in Guinee, gelet op de epidemie door het ebola-virus, laat verweerder gelden dat dit een algemene situatie betreft. Terwijl hoe dan ook moet

worden benadrukt dat een terugkeer naar het land van herkomst niet impliceert dat de verzoekende partij noodzakelijkerwijs besmet zal worden met het ebola-virus.

Integendeel dient te worden benadrukt dat in het land van herkomst reeds maatregelen zijn genomen om het virus zo veel als mogelijk in te perken, terwijl de verzoekende partij tevens op de hoogte behoort te zijn van de persoonlijke maatregelen die zij kan nemen om een besmetting te vermijden.

Verder toont verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat de rapporten waarop zij zich beroept, op zijn concrete situatie betrekking hebben.

Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM, noch op een risico van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 EVRM.

“De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke” (R.v.V. nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

De verzoekende partij laat na aan de hand van **concrete** elementen aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot blote beweringen die niet op haar eigen situatie worden betrokken, en laat na het voorgehouden risico aannemelijk te maken met concrete gegevens die haar persoonlijk betreffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Verweerder wijst ter zake nog op het arrest nr. 131.803 dd. 22.10.2014, waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld:

*“Concernant les craintes sanitaires invoquées en cas de retour en Guinée, pays actuellement touché par une épidémie de fièvre hémorragique propagée par le virus EBOLA, le Conseil observe que cette situation ne relève ni d’une crainte de persécutions au sens de l’article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980, ni d’un risque réel d’atteintes graves au sens de l’article 48/4, § 2, a) à c), de la même loi. En effet, une telle épidémie dans le pays d’origine de la partie requérante n’est pas de nature à induire une crainte de persécution dans la mesure où la crainte invoquée ne peut être rattachée à aucun des critères de la Convention de Genève. Quant à la notion de « risque réel » de subir une atteinte grave, elle ne contient, contrairement à la notion de crainte, **qu’une dimension objective qui s’oppose à un risque purement hypothétique et suppose un examen in concreto de la situation.** En l’espèce, la partie requérante reste en défaut d’établir le caractère réel du risque de subir une atteinte grave. En effet, **l’existence d’une telle épidémie n’est pas de nature à établir que le requérant subira in concreto, en raison de cette épidémie, un traitement inhumain ou dégradant, ce risque s’avérant actuellement d’autant plus hypothétique qu’en la cause, le Conseil ne se prononce nullement sur une mesure d’éloignement dont l’enjeu serait le retour immédiat et effectif de la partie requérante dans son pays.**” (RvV dd. 22.10.2014 nr. 131.803 ; vetschrift toegevoegd)*

Er kan geen schending van artikel 3 EVRM worden weerhouden. Het gevoegd rapport, die ook geen gewag maakt van elementen die betrekking hebben op het individuele geval van verzoekende partij, kan hieraan geen afbreuk doen.

Het enkele feit dat zij een jong kindje bij zich heeft, maakt niet dat het risico op een schending van artikel 3 EVRM aannemelijker zou worden.”

4.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

4.4. De Raad merkt op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet als volgt luidt: "*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*"

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota voorhoudt, is het niet aan de vreemdeling om met concrete gegevens aan te tonen dat hij zich bevindt in één van de situaties vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie stelt dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en moet zij de betrokkene daarover horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de gemachtigde om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

Daargelaten de vraag of omtrent dit individueel onderzoek uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, dient de Raad als annulatierechter na te gaan of de gemachtigde niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. De mogelijkheid tot controle vereist dan ook dat de impliciete wijze waarop de gemachtigde rekening heeft gehouden met de welbepaalde omstandigheden in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, tot uiting komt in het administratief dossier.

De Raad wijst tevens op de toepasselijkheid van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie die *in casu* van toepassing is aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging is van de Terugkeerrichtlijn.

4.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De bescherming onder artikel 3 EVRM is van toepassing ongeacht de bron die aan de oorsprong ligt van het reëel risico op een slechte behandeling. Het EHRM erkent dat niet alleen actoren (statelijke of niet-statelijke actoren), maar ook factoren of omstandigheden in het land van herkomst aan de oorsprong van een slechte behandeling kunnen liggen (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, *D v. Verenigd*

Koninkrijk, par. 49). In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, is opzettelijkheid niet vereist om een behandeling als onmenselijke of vernederende behandeling te kwalificeren in de zin van artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wanneer bronnen, zoals landenrapporten en nieuwsberichten, een algemene situatie beschrijven, dan moeten de specifieke beweringen van verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Er rust in hoofde van de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, en zeker in het kader van een verwijdering waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388, EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 79 en 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448). De Raad wijst erop dat ook artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat bij de tenuitvoerlegging ervan, zoals het nemen van een verwijderingsbeslissing, de Lidstaten gehouden zijn het non-refoulement beginsel te eerbiedigen.

4.6. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet nu de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met haar specifieke, persoonlijke situatie, met name het feit dat zij een jonge Guineese vrouw is met een kind van 5 à 6 maanden oud en dit in de specifieke context van de problematische gezondheidssituatie in Guinee. Verzoekende partij argumenteert dat de algemene gezondheidssituatie in haar land van herkomst op indirecte wijze een impact heeft op het hoger belang van haar kind, haar gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van haarzelf en van haar kind indien zij wordt gerepatrieerd naar Guinee en dit omwille van de ebola-epidemie die er heerst. Zij licht toe dat Guinee één van de drie Afrikaanse staten is die het meest besmet is door deze epidemie en dat het ebolavirus in de meeste gevallen leidt tot het overlijden van de patiënt. Verzoekende partij stelt dat de gemachtigde met dit gegeven geen rekening heeft gehouden bij het nemen van zijn beslissing in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zij onderstreept eveneens dat de gemachtigde, gelet op de alomtegenwoordige epidemie in haar land van herkomst, had moeten nagaan of de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3

EVRM. De gemachtigde diende volgens verzoekende partij af te wegen of een terugkeer naar Guinee geen reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit of voor haar leven en dat van haar kind. Verzoekende partij stipt aan dat zij bij een terugkeer naar Guinee zal worden blootgesteld aan behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM omdat zij een groot risico loopt om te worden besmet met het ebolavirus, waarbij zij verwijst naar de verregaande verspreiding van het virus in haar regio, het feit dat zij een jonge alleenstaande moeder is die in een moeilijke situatie dreigt terecht te komen omdat zij haar familie heeft verlaten en het feit dat zij een jong kind heeft dat vatbaarder is voor een dergelijke infectie. Dit risico is volgens haar niet hypothetisch doch vrij zeker aangezien de Belgische staat het doorbrengen van enkele uren op de luchthaven schijnbaar voldoende acht om het virus op te lopen. Dit risico is des te groter nu haar zontje nog zeer jong is, zij zich, in tegenstelling tot het Belgische veiligheidspersoneel, in Guinee onder de lokale bevolking dient te "integreren" en zij er daarenboven nog in barre omstandigheden terecht zal komen, aangezien zij haar familie heeft verlaten en als alleenstaande moeder dient terug te keren. Ter staving van haar betoog verwijst verzoekende partij naar en geeft zij enkele passages weer uit een zevental nieuwsberichten.

4.7. Verzoekende partij brengt aldus algemene informatie aan over de ebola epidemie in Guinee, alsook het bericht dat er sinds oktober 2014 niet langer gedwongen verwijderingen onder escorte plaats vinden naar Guinee om besmetting van politieagenten te vermijden. Voorts haalt verzoekende partij als concrete elementen aan dat zij een jonge vrouw is die haar familie heeft verlaten, dat zij als alleenstaande moeder zal terugkeren in barre omstandigheden naar een regio waar het virus wijdverspreid is en dat zij een jong kind heeft dat vatbaarder is voor een dergelijke infectie.

De verwerende partij ontkent niet dat er een ebola epidemie bestaat in Guinee, noch ontkent verwerende partij dat repatriërvluchten naar Guinee onder escorte van politieagenten omwille van besmettingsgevaar niet langer plaats vinden. Dat verzoekende partij de Guineese nationaliteit heeft, wordt niet betwist. Verder blijkt uit het administratief dossier zeer duidelijk dat verzoekende partij een kind heeft van één jaar, dat overigens ook op de bestreden beslissing wordt vermeld.

4.8. De Raad wijst er op dat van de verwerende partij, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, op kennelijk redelijke wijze verwacht kan worden dat zij de ebola epidemie in Guinee op de voet volgt. Er kan ook van verwerende partij worden verwacht dat zij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met de ebola epidemie in Guinee en dit in het licht van het hoger belang van het betrokken kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van verzoekende partij en haar kind.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek heeft plaats gevonden naar de ebola epidemie in Guinee noch blijkt uit het administratief dossier dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van verzoekende partij en haar kind, met name in het licht van de ebola epidemie in Guinee.

4.9. Verwerende partij houdt voor dat de bestreden beslissing verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar Guinee, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en het Schengengrondgebied. Verwerende partij gaat met dit betoog echter voorbij aan het feit dat verzoekende partij voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, nu zij wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/9 van de vreemdelingenwet. Daarbij merkt de Raad op dat hoewel verzoekende partij op 18 mei 2015 werd vrijgesteld, zij momenteel voorwerp uitmaakt van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) haar betekend op 8 juli 2015. Het gegeven dat verzoekende partij zou zijn ingelicht over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer noch het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten twee maal werd verlengd, doen afbreuk aan de welbepaalde situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met name dat zij voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Verwerende partij laat gelden dat de ebola epidemie een algemene situatie betreft en dat een terugkeer naar het land van herkomst niet impliceert dat verzoekende partij noodzakelijkerwijs besmet zal worden met het ebola-virus. Evenwel voert verzoekende partij concrete elementen aan, zoals de verregaande verspreiding van het virus in haar regio, het feit dat zij een jonge alleenstaande moeder is die in een moeilijke situatie dreigt terecht te komen omdat zij haar familie heeft verlaten en het feit dat zij een jong kind heeft dat vatbaarder is voor een dergelijke infectie. Het komt aan verwerende partij toe om nauwkeurig te onderzoeken of deze concrete elementen die het individueel geval van verzoekende partij

kenmerken, aanleiding geven tot een verhoogd infectierisico. In dit onderzoek moet conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet terdege rekening worden gehouden met het hoger belang van het betrokken kind en de gezondheidstoestand van verzoekende partij en haar kind.

Waar verwerende partij benadrukt dat in het land van herkomst reeds maatregelen zijn genomen om het virus zoveel als mogelijk in te perken, terwijl verzoekende partij tevens op de hoogte behoort te zijn van de persoonlijke maatregelen die zij kan nemen om een besmetting te vermijden, stelt de Raad vast dat verwerende partij hier overgaat tot een *a posteriori* motivering die het gebrek aan een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet kan rechtzetten. Verwerende partij kan ook niet nuttig verwijzing naar rechtspraak die betrekking heeft op een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus, daar het Ebola-virus niet uitgaat van, noch wordt het veroorzaakt door een van voormelde actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

De bevoegdheid om na te gaan of de ebola epidemie in samenhang met de concrete elementen van het individueel geval van verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoekende partij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling, behoort niet aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze bevoegdheid behoort in de eerste plaats toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken, *in casu* de verwerende partij, die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

4.10. Gelet op wat hierboven wordt besproken, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden beslissing een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek heeft plaats gehad naar alle omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoekende partij en haar kind, met name in het licht van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld. Het middel is in de besproken mate gegrond. De overige middelonderdelen behoeven geen verdere bespreking.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES